

yderzone, hvor ejeren er afskåret fra at udnytte dem. Det kan dog måske tænkes, at disse bestemmelsers tidsbegrænsede karakter kan give mulighed for stigning i handelsværdien før deres udløb, men her er der jo den fritagelse, der ligger i bestemmelserne om værditab, og som er af ganske særlig betydning for gartneriejendomme, fordi de sædvanlig har forholdsvis store bygningsværdier. Faktisk synes værditabsbestemmelsen at føre til fritagelse for afgift af fremtidige stigninger, der skyldes, at den økonomisk gode anvendelse af jorden er blevet bymæssig bebyggelse i stedet for gartneri eller landbrug, så længe denne stigning i grundværdien ikke er større end bygningsværdi til den hidtidige anvendelse, hvis bygningerne er uden værdi til anden anvendelse.

Gartnerierne har altså efter forslaget regler om værditabsberstatning meget vidtgående muligheder for fritagelse for grundstigningsskyld, hvorved bemærkes, at fritagelse, der sker i kraft af værditabsbestemmelserne, er stedsevarende, hvorimod fritagelse i henhold til bestemmelserne i lovforslagets § 69 bortfalder ved ejerskifte.

Når Erhvervsrådet foreslår, at gartnere, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, *under alle forhold* fritages for at svare grundstigningsskyld, så længe grunden, hvorpå gartneriet er beliggende, er i en efter samtlige *gartneriske* forhold god økonomisk anvendelse, synes dette at tilsigte, at gartnerne skulle være fritaget for grundstigningsskyld, selv efter at det samfundsøkonomisk set var uforvarsligt fortsat kun at anvende jorden til dyrkning.

Da et af formålene med grundstigningsskylden er at fremme den økonomisk gode anvendelse af jorden, ville en sådan bestemmelse modvirke lovens hensigt, og det synes ikke rimeligt at give gartnerijord en sådan særstilling rent bortset fra, at det kan være særdeles vanskeligt at skelne mellem gartneribrug og landbrug.

Det ville heller ikke være rimeligt at give gartnerier i „yderzonen“ ubetinget og umiddelbart fritagelse for grundstigningsskyld, da der for gartnerier såvel som landbrug kan ske stigning af rent lokale årsager, efter omstændighederne også uden at der herved opstår noget værditab på bygninger o. lign. Forslaget om, at man uden videre skulle sætte værditabet lig med værdistigningen, er af samme grund mere end en rent administrativ forenkling og ville i virkeligheden rumme en egentlig og videregående fritagelse, og for så vidt dette ikke tilsigtes, synes der heller ikke at opnås nogen administrativ lettelse, da ansøgning om fritagelse netop først bliver fornøden, når stigningen bliver så meget større end det ansatte værditab, at der opstår afgiftspligtig værdistigning.

Erhvervsrådet foreslår endelig, at ejeren skal kunne forlange, at ansat værditab ved udstykning fremtidig alene skal bringes til fradrag ved beregning af den afgiftspligtige stigning på den del af ejendommen, hvor de bygninger med videre, der har givet anledning til værditabsberegningen, er beliggende.

I motiveringen herfor synes det forudsat, at værditabet følger samme fordeling som grundbeløbet. Det beror imidlertid på en misforståelse, idet forslaget netop i stedet har indført fordeling i forhold til værdistigningen, hvorved det sikres, at ejeren får fordelen af fradraget for værditab selv i tilfælde, hvor værdistigningen er faldet på de udstykkede parceller, men ikke på restejendommen.

I øvrigt ville en sådan undtagelse fra forslaget almindelige fordelingsregel ikke føre til administrativ forenkling, men det modsatte, idet den må kræve forudgående meddelelse til oppebørselsmyndigheden om ejerens ønske, og der synes at kunne opstå tvivl i tilfælde, hvor lodder udstykkes med bygninger eller andre værdier, der ikke hører under grundværdien.“